

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874479504/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

hen, og Pigebarnet maatte snakke for ham som for et sygt Barn eller et kædent Fruentimmer.

— Børnestreger, Børnestreger! raabte Præsten igen og stampede i Gulvet.

— Naa ja. Men den Slags Streger har vedkommende Herrer nu drevet i nogle og tyve Aar og bestandig fundet Kvinder, der vilde lege Munken gaar i Enge med ham. Den lille Frue, der gik herfra, er nok den nyeste Legekammerat. Ulykken er, at nogle tager Legen for Alvor. Det gjorde uheldigvis Kusinen; at det var dumt, kan Du have Ret i. Det kædne Drengbarn blev jo imidlertid Kandidat og gjorde et Besøg hos en anden Onkel paa Fyn. Forandring fryder: der var nu en blond, lille fin Kusine; den forrige var høj og brunet. Den lille blonde havde en Arv i Vente . . .

— Augusta! jeg fordrer, at min afdøde Hustru skal omtales med Pietet.

— Stakkels Barn! Hun fik den poetiske Teolog, som hun beundrede, af hvis rige Aand hun vilde suge Næring, men han maatte sprede sig, han maatte gøre Erobringer. Du taler om Pietet! Har Du nogen Sinde skaaet den lille Stakkel for dine forføngelige Fordringer, for Synet af dit Kurmageri? Hensmægtede hun ikke, indelukket i sit Hjem, sygelig og sørgmodig, mens Du soledede Dig i dine Triumfer som Taler og som — hahaha.

— Jeg fordrer Agtelse for min Gerning, der er viet til det helligste. Du lyver, hvis Du kalder mig en vantro og en Hykler.

— Det gør jeg heller ikke, for det er Du ikke. Du tror paa din Maade, men det er ogsaa en af dine Evner, at Du kan tro paa alt, der kun yde Dig Stof til at glimre. Du bliver rørt over din egen Betagethed af det, Du giver Dig af med, saa Du bilder Dig ind, at Du omfatter det alvorligt. Der er ingen fast Bund noget Sted i Dig. Alt er gyngende, bævende, sprudlende eller spruttende. Det beruste mig i sin Tid. Men da Du bedrog mig, da kom det haarde, onde eller stærke, jeg véd ikke hvad, op i mig. Jeg vilde spille op imod Dig. Derfor giftede jeg mig med en Mand, som alle antog for hovedrig. Jeg vilde have et glimrende Hus, der skulde bugne af Malerier og Kunstsager og være fuldt af aandsfulde Gæster. Aa, kan Du huske, da Du første Gang besøgte mig i mit Hjem? Jeg saa', hvor Du indvendig anstillede Sammenligning mellem min første Sal i Bredgade og den tarvelige Landsbypræstegaard fra dit første Kald. Naa — alt styrtede sammen; jeg klager ikke over, at det gik, som det gik, det var min forlyente Straf.